

de tre første Maaneder, paa 42 Mill. Kr. vel bør formindskes, men at det paa ingen Maade er af nogen foruroligende Art, naar vi ser hen til Skibsfartens Indtægter og de øvrige usynlige Indtægter og de noksom bekendte Mangler ved Handelsstatistikken, der faar Underskuddet til at se større ud, end det i Virkeligheden er.

Jeg finder det uheldigt, at der fra Regeringens Side i dens Udtalelser om denne Sag lægges en saa ringe Vægt paa de naturlige Aarsager til Valutavanskelighederne og paa de naturlige Lægemidler. Det forekommer mig heller ikke, at der fra Regeringens Side i tilstrækkelig Grad er understreget den afgørende vigtige Rolle, som Nationalbankens Politik maa spille i disse Spørgsmaal. Det er saare vigtigt, at det bliver klart for alle, at det er Nationalbanken, der først og fremmest har Ledelsen paa disse Omraader og først og fremmest har en Forpligtelse til herhjemme at skabe et sundt Pengevæsen, saa vidt som Forholdene tillader det. Det er derimod ikke sundt, at der hos Nationalbanken eller hos andre vækkes den Forestilling, at dette er en Faktor af underordnet Betydning, og at det, det væsentlig kommer an paa, er de Tvangsforanstaltninger fra Statens Side af forskellig Art, som man vil gribe til. Jeg finder det ogsaa lidet heldigt, at Spørgsmaalet om Guldindløseligheden fra Regeringens Side er skudt saa stærkt i Baggrunden. Ogsaa jeg mener, at for Øjeblikket kan vi ikke gaa til Guldindløselighed, men det burde være stærkere fremhævet, end det er blevet fra den højtærede Statsministers Side, at det absolut maa være Maalet, og at vi bør stræbe hen til, at der opnaas international Forstaaelse paa dette Omraade, som kan nærme os dertil og sætte os i Stand til i en overskuelig Tid at naa Maalet. Det er klart, at nogen virkelig varig Stabilisering af vor Valuta faar vi ikke, før Indløselighedsspørgsmaalet paa den ene eller den anden Maade er i Orden.

Det er blevet sagt, særlig fra den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Trier), at Valgene stod paa Valutasituationen. Ja, det er ganske rigtigt, at man fra Oppositionspartiernes Side ikke forsøgte nogen Anstrengelse for at trække dette Valutaspørgsmaal i Forgrunden for derved at tilsløre de Hovedspørgsmaal, om hvilke dette Valg her i Landet saaledes som i alle andre Lande stod, nemlig Spørgsmaalet om den politiske Grundretning, om man vilde følge den ene eller den anden politiske Grundretning i de

store Hovedspørgsmaal. Valutaspørgsmaalet burde og skulde have været et Spørgsmaal af mere tilbagetrukket og underordnet Betydning ved dette Valg, saa meget mere som det er det mest udviklede og vanskelige af alle Spørgsmaal og et Spørgsmaal, som det vil volde Vælgernes i Almindelighed mest Vanskelighed virkelig at trænge til Bunds i. Men trods alle de Anstrengelser, der blev gjort for at drage Valutaspørgsmaalet i Forgrunden, og trods alle de Stemmer, man fra den ene eller den anden Side kan have hvervet paa denne Agitation, er det ikke desto mindre sikkert, at Valget dog hovedsagelig stod paa andre Linier, stod paa de politiske Linier. Derfor kan jeg aldeles ikke anerkende den Udtalelse fra den ærede socialdemokratiske Ordførers Side, at Valget skulde have givet et ganske bestemt valutamæssigt Resultat og skulde have forpligtet ogsaa Partierne herinde til at følge en vis, bestemt Retningslinie. Det kan jeg under ingen Omstændigheder indrømme.

Om selve Forslaget skal jeg ikke sige meget. Enhver, der kender den Stilling, Venstre indtager i dette Spørgsmaal, maa vide, at dette Forslag vil Venstre være afgjort og bestemt Modstander af. Forslaget fremtræder jo i en uskyldig Form. Som den ærede socialdemokratiske Ordfører sagde, saa har det ingen Forskrifter, det har ingen Regler, det skaber kun et Maskineri, det skaber kun Muligheder. Dette er nu efter min Mening aldeles ikke nogen Fordel ved Forslaget, aldeles ikke; thi jeg mener, at naar der skal lovgives om en Sag som denne, der i Virkeligheden er af den dybeste og mest afgørende Betydning for hele vort Erhvervsliv, er det ikke heldigt, at alt er ladt i den Grad tilbage i Taagethed og Uklarhed som her, saaledes at det baade kan blive til lidt eller til meget, til fuldstændig Omkalfatring af alle vore økonomiske Forhold. Jeg ser saaledes paa dette Forslag, at det trods sin uskyldige Form betyder Genindførelse af Krigstidens Regime med Regulering af Ind- og Udførsel, med Pris-kontrol og med Rationering. Det er ganske uberegneligt, hvilket Omfang disse Foranstaltninger kan faa efter dette Forslag, og hvilken forstyrrende Indflydelse de vil kunne faa paa vor Produktion og hele økonomiske Stilling. Den afgørende Indflydelse vil efter Forslaget komme til at ligge i det Nævn, som Regeringen vil udnævne, i den Bestyrelse for Valutacentralen, som Regeringen vil udnævne. For den Sags